

HAVANK ROSS

HET MYSTERIE VAN DE NACHTWACHT

dick

Het verhaal

Het is een merkwaardig schaduwiaans avontuur, om niet te zeggen een hóógst merkwaardig avontuur dat de Schaduw later als *Het mysterie van de Nachtwacht* in zijn roemruchte annalen bijschreef, goudgerand omlijst en als altijd getoonzet op die meeslepende melodie van de *Mars van de Tinnen Soldaatjes*. Een avontuur dat de Schaduw, alias Monsieur Charles C.M. Carlier niet alleen vanuit zijn geliefde Provence via de schemerige mergelgrotten van de Limburgse Sint-Pietersberg naar donker Amsterdam voert, maar vooral ook van het zonnige eenentwintigste-eeuwse Zuid-Frankrijk naar die duistere vijf jaar dat Nederland

zuchtte onder de terreur van Hitlers duizendjarig rijk.

De auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. Havank woonde voor de Tweede Wereldoorlog in Parijs, maar wist in 1942 naar Londen te vluchten. Daar ontmoette hij Cynthia Vickers met wie hij later zou trouwen. Ze verhuisden

naar Frankrijk en later naar Palma de Mallorca, maar de relatie liep stuk (hoewel ze nooit scheidden). In 1963 keerde Havank terug naar Leeuwarden, waar hij een jaar later overleed.

Van dezelfde auteur
Caribisch complot

Colofon

© 2010 Tomas Ross

© 2010 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

Omslagontwerp

Dick Bruna

ISBN paperback 978 90 229 9594 5

ISBN e-book 978 90 449 6044 0

NUR 332

De Spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank Ross

**Het mysterie van
de Nachtwacht**

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

*In herinnering aan Joke Meijer die
het helaas niet meer kon redigeren*

1

Rechtsaf naar Parijs was het nog 210 kilometer, linksaf naar Sainte Chatelaine slechts 7.

‘Wat, *darling*,’ zei Eleonora, ‘zou je ervan zeggen als we een halfuurtje zouden stoppen? Neuzen poederen en handen wassen en zo?’

‘*Bon idee*,’ knikte de Schaduw. ‘Vooral dat en zó. Want zoals het Bijbelwoord zegt, “Mij dorst”, en hetzelfde geldt als ik ’t goed zie voor de Bentley. En verder

ben ik benieuwd wat de Heilige Katelijne ons nog meer te bieden heeft.’

Waarop hij de Bentley Continental naar links draaide, een weggetje op door ’t Noord-Franse koren, waarboven kraaien zwierden en nog hoger de zon als een oververhitte kookplaat blikkerde. Wat Eleonora deed opmerken dat het evengoed Provençaals koren kon zijn, zo ergens in de buurt van Arles en dan geschilderd door Van Gogh. Wat de Schaduw instemmend deed verzuchten dat ’t allemaal mooi en aardig en allemachtig interessant was geweest, dat weekje tussen de *lochs*, kilts en doedelzakken in haar vaderland, en zo ook het afgelopen weekeinde bij de Uyttenbogaerts in Amsterdam, maar dat

er toch niets boven die Provence ging, en dan vooral niet boven 't klokje thuis in Villa des Ombres, en zéker niet als dat klokje naar de vijf tikte en 't dus tijd was voor een gekoelde Fontcreuse op het beschaduwde terras.

Waarop Eleonora zei dat hij niet moest zeuren, want dat hij straks in Parijs en in alle ledigheid genoeg Fontcreuse kon drinken. Zodat de Schaduw al omstandig wilde uitleggen dat ledigheid en drinken zijns inziens een contradictio in terminis was, maar zijn mond hield vanwege een kruising met een brede, geasfalteerde weg. Waarboven een bord meldde dat het vandaar nog 5,7 kilometer naar Ste. Chatelaine was. En bovendien naar een wegmotel annex casino. Maar rechtdoor,

waar het weggetje een dicht en donker bos in verdween, was 't 6,7.

‘'k Zou het asfalt nemen,’ zei Eleonora. ‘'t Is korter, makkelijker en bovendien zijn we vanaf dat motel zo weer terug op de Route National.’

En ze zuchtte, want de Schaduw manoeuvreerde de Bentley het weggetje al op dat steil tussen het geboomte omhoog voerde.

‘Ook al zo Bijbels, nietwaar?’ zei de Schaduw. ‘Enerzijds de brede weg vol verlokkingen en aardse geneugten, die echter onvermijdelijk naar een zekere plaats voert waar 't ongenadig heet is en tanden worden geknerst, anderzijds 't doornige en stenige pad, vol hinderlagen en verschrikkingen, waar aan 't eind de

vermoeide reiziger grazige weiden en even welgevulde maagden als roemers wachten mits hij onderweg tenminste niet het ravijn in dondert...’

Waarop hij vloekend remde om een omgevallen boom te vermijden, rakelings langs een puntig rotsblok scheerde en hobbelend tussen reusachtige varens en scheefstaande boomstammen het weggetje volgde dat als een aan kolieken lijdende boa constrictor verder kronkelde. Tot hij zwetend en zwoegend opnieuw het rempedaal instampte.

‘O mijn god!’ zei Eleonora.

‘Wat,’ zei de Schaduw terwijl hij de Bentley behoedzaam de steile helling liet afdalen, meer dan toepasselijk was.

Want tussen helrode pannendaken beneden hen priemden twee kerktorens hemelwaarts als de armen van een smekeling die om Gods genade bad. Al deden ze de Schaduw meer denken aan de hoog gehevene van een stuk gajes dat zojuist op heterdaad was betrapt.

‘Een kathedraal,’ zei Eleonora verwonderd. ‘Hier? Heb je ooit weleens van dat Sainte Chatelaine gehoord, darling?’

‘Kan ’t me niet herinneren,’ zei de Schaduw, ‘en dat terwijl ze toch zo hun best doen, wat.’ En hij knikte naar een bord waarop stond dat Sainte Chatelaine ‘*un des plus beaux villages de la France*’ was dat vriendschapsbanden onderhield met het Duitse

Gradenfürthschein, met het Belgische Dekeuckele en met het Poolse Zlot en bovendien ook nog eens ‘*Commune d’Europe*’ was.

‘Kijk er dus niet van op, *chérie*,’ zei de Schaduw, ‘als de Maagd van Orléans er is geboren, Napoleon er de geest liet en De Gaulle er in Hotel de la Poste persoonlijk Adolf Hitler heeft gearresteerd terwijl Rabélais er *Pantagruel* schreef, en liefst alle vier tegelijk.’

Een klein kwartier later stuurde hij de Bentley door een uitgestorven straatje dat uitkwam op de onvermijdelijke Place de la République. Gedomineerd door het al even onvermijdelijke pompeuze monument ter nagedachtenis

aan WO I en WO II dat de Schaduw, ook al zo onvermijdelijk, deed uitbarsten in een jubelend ‘*Allons enfants de la patrie, le jour de gloire est arrivé!*’ Waarop Eleonora hem vroeg of ’t wat minder kon en dat ’t wel meeviel met die ‘enfants de la patrie’ omdat ’t vooral Britten waren geweest op die ‘jour de gloire’ en met name háár landgenoten, de Schotten.

‘Zeker,’ zei de Schaduw, ‘maar als niet ooit in 1066 een zekere Willem vanuit Normandië...’

En zweeg, want voor hen rees de kathedraal zo hels wit blakerend op dat het pijn deed aan de vermoeide ogen.

‘Prachtig!’ zei de Schaduw.

‘Vind je?’ zei Eleonora sceptisch, maar

begreep dan dat hij doelde op een terrasje in de schaduw van de kathedraal. Waar niemand zat, zoals er ook geen levende ziel op het pleintje te bespeuren viel.

‘Drank!’ zei de Schaduw. ‘Schallend, lallend vochtfestijn want *Mon Dieu*, wat is ’t heet!’

Galant als altijd opende hij haar portier en wilde haar al voorgaan naar het terrasje toen iemand achter hem vrolijk zei: ‘*Bonjour madame.*’

Hij draaide zich om en zag een jonge priester uit de kathedraal op hen toe komen.

‘*Bonjour monsieur.*’

De Schaduw knikte, verwonderd over de jeugdige leeftijd van de ander.

‘Bonjour, *mon père*.’

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

De Schaduw fronste. ‘Eerlijk gezegd, eerwaarde, wilden wij eerder onze lichamelijke dan geestelijke dorst lessen.’

‘*Bien sûr!*’ lachte de priester, ‘maar madame Mimi, de eigenaresse, is vanwege een gebroken kuit naar het ziekenhuis in Arras. En ’t is weer eens wat anders dan wijwater bijvullen of de wijn ontkurken voor het Heilig Avondmaal.’

‘Ah,’ glimlachte de Schaduw en keek naar Eleonora. ‘Een droge witte wijn, chérie?’

Ze knikte. ‘Zou ik mijn handen ergens kunnen wassen?’

‘Natuurlijk madame.’ De priester hield de deur van het cafeetje voor haar open. ‘Maakt u maar gebruik van madame Mimi’s privétoilet, het trapje op achter de bar. En wat mag ik u inschenken, monsieur?’

‘Een glas bier,’ zei monsieur. ‘Van de tap. En graag zo groot en zo vol mogelijk.’

Hij nam plaats onder een kleurige parasol, lichtte de strooien hoed van het bezwete hoofd, haalde zijn sigarenkoker tevoorschijn en stak na het bekende ritueel van ruiken, zachtjes knijpen en bevochtigen de brand in een kostelijke Willem II Nobel. Tegenover hem dommelden de huisjes beschaduwd door schilferige platanen; een *boulangerie*

met gesloten luiken, een *charcuterie*, een *épicerie*, een casino, een *Maison de la Presse*. Kortom, vond de Schaduw, Ste. Chatelaine was een van die duizenden Franse stadjes en dorpen waar de tijd al eeuwen stilstond en vooral tussen één en halfvier 's middags.

‘*Et voilà, monsieur.*’ De priester zette een glas witte wijn en een koud parelend glas schuimend bier neer en bleek zelf een Ricard te hebben genomen. ‘Komt u helemaal uit de Var?’

‘Nee,’ zei de Schaduw verbaasd, ‘uit Nederland...’ en begreep toen dat de ander het nummerbord van de Bentley moest hebben opgemerkt.

‘Een prachtige auto,’ zei de priester. ‘Een S2 Continental 1953, is het niet?’

‘Ah!’ zei de Schaduw, ‘u bent een kenner, mon père!’

‘Mijn grootvader had er zo een. Hij was Engelsman, ziet u. Een van de eersten die in Normandië voet aan wal zetten onderweg naar Berlijn, en nog diezelfde dag ontmoette hij mijn grootmoeder.’

De Schaduw knikte begrijpend en nam gulzig een slok verkoelend bier.

‘*La femme ou la guerre,*’ zei hij. ‘Al zijn er die ’t lood om oud ijzer vinden.’

‘Ja,’ lachte de priester, ‘maar ’t werd daarentegen “*la femme ou le Bentley*” want volgens mijn grootmoeder wóónde opa er zowat in en, sterker, hij stierf er ook in.’

‘Ach,’ keek de Schaduw op. ‘En hoe

kwam 't?'

'Hij verloor de macht over het stuur tijdens de veertigjarige herdenking in 1984, op dezelfde klifkust niet ver van waar hij die vroege ochtend in 1944 aan land was gekomen.'

'Merkwaardig,' zei de Schaduw.

'Niet,' zei de priester, 'als u bedenkt dat hij na vijf dubbele whisky's meende weer door de moffen achterna te worden gezeten.'

'Zo,' zei de Schaduw, 'als je dan toch moet.'

De priester glimlachte instemmend en stak een hand uit.

'Jean-Claude Trichy, kapelaan van deze parochie.'

'Carlier,' zei de Schaduw en nam de

hand aan. ‘Charles C.M. Carlier, en onderweg naar Parijs.’

Trichy’s ogen knepen zich verbouwereerd samen. ‘Carlier? Charles C.M. Carlier? Toch niet dé Carlier alias de Schaduw van de *Sûreté Nationale*?’

Dezelve, neeg de Schaduw nederig het zonverbrande hoofd. En hoe kwam ’t dat de eerwaarde zijn naam kende?

Omdat, zei Trichy, hij een oom had die vroeger als misdadiefotograaf bij het tijdschrift *Dernière Heure* had gewerkt en altijd hoog had opgegeven van monsieur de Schaduw.

‘Hoe bestáát ’t!’ zei de Schaduw verrast. ‘En hoe toevallig ook, want mijn vrouw en ik zijn juist onderweg naar een

oude vriend die daar indertijd verslaggever bij was!’

‘Uw vrouw is Engelse zo te horen?’ informeerde Trichy.

‘Allerminst,’ zei de Schaduw, ‘en wees blij dat zij haar Schotse neus poedert want de kans was anders groot dat u het er niet levend van af had gebracht. Ze is namelijk van de roemruchte Campbells, van wie er drie sneefden tijdens de Battle of Culloden tegen de Engelsen in 1643 of daaromtrent. En de familiespreuk luidt niet voor niets “Nooit vergeten, nimmer vergeven”!’

Hij glimlachte en knikte naar het kruisbeeld bij de kerk. ‘Iets anders dus dan Zijn boodschap. Ik neem aan dat de kerk nog van voor die tijd dateert, maar

werd gerestaureerd?’

‘Ja,’ zei Trichy, ‘althans, de fundamenten dateren uit de dertiende eeuw. In 1948 werd aan de herbouw begonnen die tot begin 1963 heeft geduurd.’

‘Dat,’ zei de Schaduw, ‘zal dan wel een bom duiten hebben gekost.’

‘Zeker,’ beaamde Trichy, ‘maar père Saurel betaalde ’t zelf.’

‘Zo!’ fronste de Schaduw verbaasd. ‘En waar had père Saurel de bom duiten dan...’